

4. Albul S. Drogen und Drogenkriminalität. – Odessa: Odessa Staatlicher Universität für Innere Angelegenheiten, 2018. – 102 S.

Гончаренко Андрій Юрійович,

курсант 1 курсу

факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Тимофєєв Володимир Павлович,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

ТАКТИКА КОМУНІКАЦІЇ ПАТРУЛЬНОГО З ГРОМАДЯНАМИ ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ ПРЕВЕНТИВНИХ ЗАХОДІВ

Законом України «Про Національну поліцію», Правилами етичної поведінки поліцейських та низкою інших нормативно-правових актів національного та міжнародного характеру закріплено основні засади врегулювання поведінки поліцейських з дотриманням правових, моральних та етичних норм, а також формування почуття відповідальності перед суспільством і законом за свої дії та бездіяльність. За допомогою законодавчого врегулювання діяльності Національної поліції України відбувається ефективна реалізація функцій та завдань кожного з підрозділів, в тому числі і патрульної поліції. Одним з найбільш вагомих завдань кожного поліцейського є правильна побудова комунікаційної тактики з населенням нашої держави, яка є запорукою ефективного виконання

службових обов'язків [3, 4].

В загально-науковій літературі під комунікативною тактикою розуміють спосіб втілення та реалізації стратегічних основ спілкування, які направлені на виконання сукупності дій, що сприяють відтворенню вказаної стратегічної схеми. Службова діяльність патрульної поліції неможлива без спілкування та комунікації з громадянами України. Виконуючи повсякденну свою діяльність, поліцейський патрульної поліції повинен дбати про свій авторитет в очах населення, забезпечуючи своєю професійною поведінкою, грамотну комунікацію з різними представниками суспільства (потерпілі особи від правопорушень, колеги, співробітники, керівники тощо).

Комунікативна тактика будь-якого поліцейського, і патрульного також, складається з наступних складових елементів: ситуаційно-ділового (залежить від ситуативних обставин), юридичного (чітке законодавче дотримання норм та правил поведінки), статусно-рольового (рівень визначення категорії населення: потерпілий, керівник, колега і т.д.), пізнавально-оцінюючого (уважне усвідомлення того, що можна висловлювати, а про що краще промовчати), індивідуалізованого (контроль власних емоцій, почуттів та суб'єктивного ставлення до тієї чи іншої особи) та інформаційного (визначення позиції, лінії поведінки, застосування психологічних прийомів впливу для вирішення поставлених задач). Кожен із перерахованих складових елементів визначають структурованість та цілісність тактики комунікації патрульного поліцейського [1, с.23-24].

Під час несення служби можуть виникати наступні перешкоди комунікативного характеру, зокрема: з'ясування, загроза, попередження, обіцянка, вказівка на доцільність, засудження та критика, приниження, відведення від проблеми тощо. Варто акцентувати увагу, що вказані перешкоди, можуть створюватися

штучним шляхом, призводячи до загострення взаємовідносин та/або виникнення конфліктних зон. Головним рушійним інструментом виправлення таких негативних комунікативних ситуацій, є застосування тактичного прийому у вигляді психологічного впливу на людину або групу людей, які приймають участь у відповідних ситуативних обставинах. Вказаний комунікативно-тактичний прийом виявляється у здатності схилити людину (групу людей) до своєї думки та погляду, переконати у правильності свого міркування, стимулювати позитивні прояви в поведінці, примушувати до надання правдивої інформації та фактів тощо. Патрульний поліцейських вступає у спілкування для того, щоб отримати важливу інформацію, що здатна змінити хід подій, позицію співрозмовника, його ставлення до справи, тому саме психологічний вплив у процесі спілкування дає змогу досягнути вказаної мети [5, с. 279-280].

Тактика комунікації патрульного поліцейського передбачає наступні правила спілкування, а саме: спілкування ґрунтується на комунікативній взаємодії один з одним; необхідність виявляти толерантність, стриманість, врівноваженість, коректність; чітка побудова речень та інтонації; дотримання взаємних інтересів; побудова мовної тактики із зниженням коефіцієнту агресивності та нервової збудженості тощо [2].

Таким чином, висвітливши головні аспекти зазначеного питання, робимо висновок про те, що реформа створення «нової» поліції призвела до значних суспільних змін. Відсоток ефективної професійної діяльності патрульних поліцейських, в першу чергу, суттєво залежить від їх комплексної професійно-психологічної підготовки. Представникам патрульної поліції найчастіше доводиться здійснювати професійну комунікацію з населенням, залежно від рівня складності ситуації, в умовах прийняття законного рішення у визначених проміжках часу. Тому, вимоги сьогодення,

потребують від патрульного поліцейського застосування досконалої комунікативної тактики, що буде направлена на вирішення нагальних завдань та потреб.

Література:

1. Клименко І. В. Пам'ятка працівника Національної поліції України: Інформаційно-довідкові матеріали з питань професійного спілкування поліцейських. МВС України. Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків. 2017. 52 с.;

2. Литвин В.В. Професійне спілкування патрульних поліцейських із різними категоріями громадян. *Юридична психологія*. 2016. № 1 (18). С.84-94;

3. Правила етичної поведінки поліцейських: наказ Міністерства внутрішніх справ України від 09.11.2016 № 1179. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1576-16> (дата звернення 26.05.2020);

4. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення 26.05.2020);

5. Тьорло О.І.Тактико-спеціальна підготовка працівників Національної поліції: навч. посібник. Львів: ЛьВДУВС. 2018. 480 с.